

Βασίλης Αμανατίδης

εσύ: τα στοιχεία

Βραβείο Ποίησης της Ακαδημίας Αθηνών (Ίδρυμα Ουράνη), Δεκέμβριος 2017

«[έχω νέα]

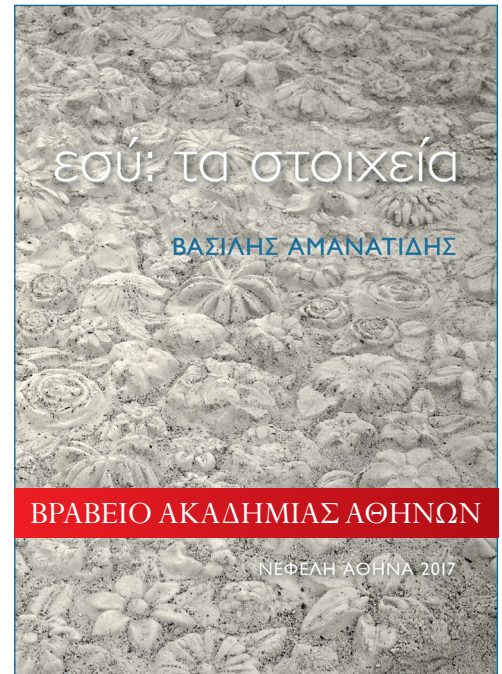
ένα καλό κι ένα κακό: / όλοι τείνουμε / στο αν / άπειρο»

Το όγδοο βιβλίο ποίησης του Βασίλη Αμανατίδη είναι ένας σπονδυλωτός αποχαιρετισμός μέσα από μία ανοιχτή σύνθεση 110 μικρών (συνήθως) ποιημάτων. Θέμα του: η εξοικείωση με τον ερωτικό (μα και με κάθε) αποχωρισμό και, μαζί, η καταβύθιση στην κραταιά αγάπη.

Ξεκινώντας in medias res, από την αρχή του «τέλους» μιας ερωτικής σχέσης, το βιβλίο παρακολουθεί τη μακρόθεν παράτασή της, διαστέλλει με κοφτό slow motion την ανέλιξη του επώδυνου αποχωρισμού, και μετατρέπεται –με μικρά βήματα, με τον τρόπο του μεθοδευμένα ελάχιστου, χωρίς βία, μα προς μια έξοδο– σε υφαντό πολλών νημάτων. Καθώς τα τέσσερα (συν ένα) στοιχεία της φύσης και τα αποδεικτικά στοιχεία και τεκμήρια ύπαρξης μιας σχέσης αναμειγνύονται με τα ρομαντικά στοιχεία που κατοικούν ανάμεσα, το *εσύ: τα στοιχεία* εξελίσσεται καθ' οδόν από βιβλίο σιωπηρού θρήνου και μινιμαλιστικού λυρισμού σε μία χαμηλόφωνη διακήρυξη μετατόπισης, πολλαπλότητας και ελευθερίας: Από το προηγούμενο *μ_otherpoem* σε αυτό το «εσύ_ποίηση», από το δαιμονικό των μητρικών ματαιώσεων και απαγορεύσεων προς την απελευθέρωση των νέων ταυτίσεων και των ολόδικών μας αποχωρισμών, από τα κοινωνικά σχήματα και την εξομίωση προς τον ανοιχτό αέρα του ατομικού και του διαφορετικού.

Στο *εσύ: τα στοιχεία*, τα ποιήματα μοιάζουν με μια ροή αναπνοών που διαλύονται στην ατμόσφαιρα, αφού πρώτα έχουν αφήσει πάνω μας την άυλη αύρα τους. Πρόκειται για μια ποίηση ψευδαισθητική, με πληθώρα ηχητικών, οπτικών και σχεδόν απτικών παιγνίων, που μετά βίας κρύβουν την προσευχητική της πρόθεση. Καθώς το αργό, συλλαβιστό πένθος κορυφώνεται, το βιβλίο εξακολουθεί να κινείται προς την έξοδο, να υποδέχεται αγαπητικά το ανοίκειο, και να μεταμορφώνεται οδηγώντας και τη σημερινή μετανάστευση προς ένα είδος μετ-ανάστασης. Ποίηση για το δυνατό ελάχιστο που ακόμη τρεμοπαίζει. Σχεδόν πάντα, απολύτως τώρα.

Ο Βασίλης Αμανατίδης γεννήθηκε το 1970. Σπούδασε αρχαιολογία και ιστορία της τέχνης στο Α.Π.Θ. Πρωτοδημοσίευσε ποίηση το 1991. Από το 1999 έχουν εκδοθεί επτά βιβλία ποίησης (πρόσφατα: *7: ποίηση για video games*, 2011, και *μ_otherpoem: μόνο λόγος*, 2014) και δύο συλλογές διηγημάτων του (*Μη με φας*, 2005, και *Ο σκύλος της Χάρυβδης*, 2008). Ένα θεατρικό έργο και μία σύνθεση κειμένων του παίχτηκαν στη Θεσσαλονίκη, ενώ παρουσιάζει και ο ίδιος τα κείμενά του στο κοινό. Ασχολείται με τη μετάφραση πεζογραφίας και ποίησης (Witold Gombrowicz, Isaac Bashevis Singer, E. E. Cummings, Anne Carson). Δημοσιεύει δοκίμια και κριτική ποίησης σε εφημερίδες, λογοτεχνικά περιοδικά και ιστότοπους,

Έργο εξωφύλλου:

Μαρία Τσάγκαρη, *One More Garden, One More Circle*, εγκατάσταση, 2013.

ISBN: 978-960-504-183-0

Σελ. 128, τιμή: € 12,00

Σχήμα: 17,2x24εκ.

ΔΕΙΤΕ ΕΠΙΣΗΣ ΤΑ SITE:

<https://nefeli.fairead.net/amanatidis>

<http://www.nefeli-books.com/7>

Φωτογραφία: Πάνος Μιχαήλ

<https://nefeli.fairead.net>

Ξυλόφωτο Νεφέλη

ενώ έχει ασχοληθεί και με την επιμέλεια εικαστικών εκθέσεων και εκδηλώσεων λόγου και επιτέλεσης. Είναι σύμβουλος έκδοσης του περιοδικού *Εντευκτήριο*, βασικός συνεργάτης του περιοδικού *[φρμκ]* και της διαδικτυακής πλατφόρμας Greek Poetry Now, καθώς και εμπνευστής-επιμελητής του ψηφιακού project *λ_ink* (<https://fairead.net/link>). Από το 2014 είναι μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων. Έχει συμμετάσχει σε πολλά διεθνή φεστιβάλ ποίησης, ενώ κείμενά του έχουν μεταφραστεί σε δεκατρείς γλώσσες και έχουν συμπεριληφθεί σε περιοδικά και ανθολογίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Στα ρωσικά κυκλοφόρησε η δίγλωσση επιλογή ποιημάτων του *Ο λαγός και η εξοχή* (Stella Art Foundation, 2008), και στα γερμανικά βιβλίο με επιλεγμένα διηγήματά του *[(Ihr) Weinen, Nefeli, 2014]*.

e-mail: vassilisamanatidis@yahoo.com
site: <https://nefeli.fairead.net/amanatidis>

Τα βιβλία ποίησης του Βασίλη Αμανατίδη εγκιβωτίζουν κάθε φορά –ή χτίζονται γύρω από– έναν αριθμό. Το *εσύ: τα στοιχεία* είναι το **5**.

Οι υπόλοιποι ως τώρα αριθμοί, προς τα πίσω: **2** (*μ_otherpoem: μόνο λόγος*, 2014) / **7** (*7: ποίηση για video games*, 2011) / **4** (*4-D: Ποιήματα τεσσάρων διαστάσεων*, 2006) / **6** (*Καλοκαίρι στο σπίτι + έξι αποδείξεις ικανοτήτων*, 2004) / **3** (*Τριαντατρία*, 2003) / **1** (*Σπίτι από πάγο όλο*, 2001) / **9** (*Υπνωτήριο – Εννιά νυχτικές παραβολές*, 1999).

[η σιωπηλή μας φούγκα: εγώ, εσύ:]

Βλέπω στον ύπνο μου τον ύπνο σου.
Σε βλέπω να με βλέπεις στο όνειρό σου.

Εκεί σου φώναζα ονομάσου.
Τι μπαίνεις έτσι ανώνυμος;

Μα τελευταία δεν μου το λες, γι' αυτό
ξεχνώ και το δικό μου.

Κι άμα σε δω να αλλάζεις κι όνειρο,
ποιο και πού θα είναι εμένα το όνομά μου;

Σταμάτα να μας ονειρεύεσαι,
γυρνάς τότε στον ύπνο και του λες.

«Η απουσία σας με ονειρεύεται»,
απαντά ο ύπνος εν ονόματί μας και ξυπνούμε

[δε σπάει]

η ομορφιά
φεύγει πάντα μπροστά
με ποδήλατο
νά τη
δες
πάει

